

MARIA MAGDALENA
Cantate van Vincent d'Indy (1851 -1931)

solo

Bij de trotse Farizeeërs was alles vreugde en feest, De zaal vulde zich met blijde gasten. Nieuwsgierigen om even te zien en te luisteren naar de Profeet, de Messias, die verwacht werd door de gelovige Hebreëën. Terwijl ze het hoofd verborgen heeft onder haar kuise sluier en haar lange golvende haar, verlegen omdat aller ogen op haar zijn gericht, overschrijdt een vrouw de drempel van de hoge galerij en valt dicht bij de Heiland op haar knieën.

koor

Ween niet, hoop, o, Magdalena; Uw God, uw Rechter is reeds ontwapend. Stort uw hart uit aan zijn voeten, en uw overvolle kruik, en de gouden golven van uw overweldigende balsem.

solo

En dan buigt de vrouw zich, badend in haar geuren onder een stortvloed van tranen; De Goddelijke voeten vermoeid van het zoeken naar haar, op de verloren wegen van haar lange dwalingen. Rondom murmureerde men: Zie de zondares! Als de Meester eens wist, oh! Zou Hij het goed gevonden hebben? Maar de Heiland zei vol tederheid: Zij heeft mij zeer liefgehad, haar zonden zijn vergeven.

koor

Ween niet, hoop, o, Magdalena; Uw God, Uw Rechter is reeds ontwapend. Stort uw hart uit aan zijn voeten, en uw overvolle kruik aan de gouden golven van Uw overweldigende balsum. Stort uit de golven van uw overweldigende balsum.

2e deel

solo

Sedert deze dag van genade en van vreugdevolle boetvaardigheid, verwijdert uw hart, vol liefde tot Hem, niet verder. En tot aan Golgotha volgt u, standvastig, stap voor stap uw lieve herder Jezus.

koor

Ach, sta je plaats aan mij af, Magdalena. Aan de voeten van God, Laat mij daar. De ziel vol tranen, vol liefde, vol berouw. Ik wil liefnebben en wenen als gij,

solo

Wanneer deze God zich dan ook vol leven verheft uit het graf. waar de liefde zijn vlucht weerstond, ziet ge Hem dicht bij u. Zijn stem zegt u: Maria! Aan zijn heilige voeten valt ook gij neer.

koor

Gedenk onzer, bidt voor ons vaderland. Heeft God uw (levens)scheepje niet naar onze havens geleid? Toen dwalenden, alle drie, op een woedende zee waren en de Provence bij een blauwe hemel u ontving aan haar oevers. Kom. openbaar aan onze harten uw vervoering, uw verrukking als de engelen daarboven u wegvoeren, iedere dag.

Dat onze liefde tot God ons aanwakkert, ons aangrijpt bij het altijd brandende vuur van uw verheven liefde. Dat onder een klare hemel het schip van de kerk tenslotte triomferend voortvaart op de rustig geworden oceaan. En dat eens uw Jezus evenals tot u, tot ons zegt: Veel is u vergeven, gij hebt mij zo liefgehad; veel is u vergeven, gij hebt mij zo liefgehad.

CME/Leiderdorp, vrijdag 18 februari 2000 (23.32)